

тайте извѣстно за новорожденно-то отроче и, като го намѣрите, извѣстете ми, та да идѣ и азъ да Му ся поклонѣмъ.“

Волхвы-тѣ отишли во Вилеемъ, който былъ далече отъ Иерусалимъ не повече отъ два часа пѣтъ. Като излѣзли изъ Иерусалимъ, явила имъ ся пакъ звѣзда-та: тя вярвѣла прѣдъ нихъ и показувала имъ пѣтя, и найпослѣ ся запрѣла надъ оный домъ, гдѣ была Майка-та Божія съ прѣдвѣчныя Младенецъ.

Кога влѣзли въ кѣщъ-тѣ, тѣ видѣли Маріѣ съ Отроче-то. Сиромашія-та, която ся видѣла около нихъ, не смутила мудрецы-тѣ; тѣ имали понятие за истинно-то достоинство на чловѣка. Чиста-та и свята невинность, возвышенно-то благородство на душѣ-тѣ, кротость-та, смиреніе-то, които ся изображавали въ лице-то на Святаѣ Дѣвѣ, хубость-та на небесныя Младенецъ—всичко това ясно говорило на души-тѣ имъ! Тѣ паднѣли прѣдъ Божественно-то Отроче, поклонили му ся и, като отворили сокровища-та си, принесли Му даръ: злато, ливанъ и смирнѣ.

Вѣроятно, въ тѣхно-то отечество имало обычай да приносятъ дарове на новорожденны-тѣ, особенно на царскы-тѣ младенцы; но тѣя дарове имали друго, таинственно значеніе. Даноцы-тѣ царскы ся плащали со злато; ливанъ или ѳиміамъ было каденіе, посвящено Богу, а со смирнѣ балзамировали тѣла-та на умрѣлы-тѣ. Слѣдовательно, тѣ принесли Иисусу Христу злато, като на Царь, ливанъ—като на Бога, а смирнѣ—като на чловѣкъ.

Волхвы-тѣ искали да ся върнѣтъ до Ирода съ радостно-то извѣстіе, но Ангелъ Господень имъ ся явилъ нѣсънѣ и казалъ имъ да не ся вѣрщатъ до Ирода, и тѣ си отишли изъ другъ пѣтъ въ отечество-то.